

мережі Інтернет, охоплює широкі верстви населення та стає важливим рушієм його розвитку. Дистанційне навчання передбачає таку організацію навчального процесу, коли студент навчається самостійно за розробленою викладачем програмою і віддаленою від нього у часі та просторі, однак може вести з ним діалог за допомогою засобів телекомунікації.

Дистанційна освіта стала надзвичайно популярною формою навчання завдяки своїй гнучкості й зручності. Студенти можуть вибирати зручний для себе час занять. Таке за навчання є економічно вигідним як для навчального закладу, так і для студентів [2, с. 134].

Отже, застосування інформаційних технологій у навчальному процесі дозволяє вирішити ряд актуальних питань як: удосконалення самостійної роботи студентів в мережі Інтернет; застосування диференційного підходу у навчанні; підвищення пізнавальної діяльності студентів; здійснення контролю знань за допомогою комп'ютерного тестування, опитування; проведення дискусій на форумах і чатах.

Джерела та література

1. Бадюк Ю. В. Електронно-методичні комплекси для реалізації самостійної роботи студентів в умовах інформаційного освітнього середовища. /Ю.В. Бадюк //Вісник, Педагогічні науки, Тематичні серії, Чернігівського національного педагогічного університету ім. Т.Г. Шевченка – 2013. – №130 – С. 13–15.

2. Діденко О. В. Використання інформаційно-комунікаційних технологій при викладанні медичних дисциплін. / О. В. Діденко, В. Д. Виштакалюк // Інформаційно-освітнє середовище сучасного навчального закладу : навч.-метод. посібник. – Львів : СПОЛОМ, 2009. – С. 133–135.

3. Яременко В. В. Електронний підручник як інструмент ефективної навчально-розвивальної діяльності в ЗОНЗ /В. В. Яременко// Сучасні інформаційні технології: теорія, практика, досвід та перспективи розвитку : матеріали міжрегіонального семінару (17 квітня 2013 р.). – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. Івана Франка, 2013. – С. 51–53.

**Світлана Литвинська, Юлія Гордієнко
м. Київ**

КОМУНІКАТИВНІ КАНАЛИ ЯК ЗАСІБ ПЕРЕДАВАННЯ ІНФОРМАЦІЇ В ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЙ

Наше століття – це час високоточних технологій, інформаційного вибуху та високих швидкостей. Сучасні технічні засоби вимагають миттєвої передачі інформації, очевидно, що комунікаційні процеси потребують наукового обґрунтування й науково-практичного, раціонального їх втілення в усі сфери суспільного життя. Комунікації – це життєво важлива складова діяльності кожної структурної ланки суспільства, зокрема й будь-якого підприємства.

Термін «комунікативний канал» є ланцюгом, що поєднує всі елементи організації в цілісну систему та забезпечує її взаємодію із зовнішнім середовищем. Процес розвитку комунікативних каналів складався роками і

триває досі, він не стоїть на місці, а крокує в ногу з науково-технічним прогресом. Поява і дослідження нових комунікативних каналів ні скільки не витісняє старих (вже вивчених), а навпаки змушує глибше розглядати і аналізувати їх. Адже володіння знаннями про різноманітні види каналів комунікації та їх особливості допоможуть своєчасно зорієнтуватись і виявити причини неефективних комунікацій, тим самим вплинути на продуктивну роботу підприємства.

Проблема ефективних комунікативних каналів стала предметом наукового інтересу вітчизняних та зарубіжних дослідників, зокрема це ґрунтовні розвідки Й. Завадського, Г. Осовської, М. Туріянської, М. Шпака, Б. Гурне, М. Мескона, М. Альберта і Ф. Хедоурі, Дж. Лейхіффа та інших.

Комунікативний канал – це реальна чи уявна лінія зв'язку (контакту), по якій повідомлення рухаються від комуніканта до реципієнта. Наявність зв'язку – необхідна умова будь-якої комунікаційної діяльності, у якій би формі вона не здійснювалася (спілкування, управління, наслідування) [1, с. 60–61].

Наразі підприємства для виживання на ринку праці та збереження конкурентоспроможності повинні час від часу вносити зміни у свою господарську діяльність. У практиці і наукових дослідженнях дедалі більше уваги приділяється вдосконаленню комунікативних каналів, адже саме вони сприяють підвищенню показників діяльності організації та рівня задоволеності працівників роботою, створюють оптимальні умови для успішного прийняття рішень, розв'язання конфліктів, виконують вирішальну роль у процесі здійснення управлінських функцій на підприємстві, мотивації і управління персоналом, доведенні повноважень від керуючої системи до керованої і навпаки.

Комунікативний канал, як засіб впливу на внутрішнє та зовнішнє середовище підприємства, є одним із способів реалізації підприємства як суб'єкта господарювання на сучасному ринку. У внутрішньоорганізаційному житті товариства комунікативні канали відіграють роль координаційного початку, які формують та рухають ресурси організації для досягнення нею своїх цілей. Комунікативні канали формують і змінюють, коли це необхідно, внутрішнє середовище організації, яке є органічним поєднанням таких складових, як структура, внутрішньоорганізаційні процеси, технологія, кадри, організаційна культура та здійснюють управління функціональними процесами в організації. Найважливіша характеристика організації – її взаємозв'язок із зовнішнім середовищем. Організація потребує регулярного отримання із зовнішнього середовища вихідних продуктів для забезпечення своєї життєдіяльності. Завдяки комунікаціям в організації здійснюється інформаційна взаємодія, основною метою якої є донесення важливих відомостей до працівників у процесі здійснення їх функціональних обов'язків.

Широке використання інформаційних технологій радикально вплинуло на ефективність внутрішніх та зовнішніх комунікативних каналів підприємства. Такі досягнення в науково-технічній сфері значно підвищують швидкість і чіткість отримання та передачі інформації, що сприяє прийняттю ефективних рішень на високому рівні, встановленню тісних взаємозв'язків

керівництва та підлеглих, швидкості адаптації організації до змін у зовнішньому середовищі.

Сучасний економічний розвиток, останні наукові досягнення в галузі управління і той різновид комунікативних каналів та інформаційних ресурсів, які пропонує сьогодення, спонукають до пошуку найбільш ефективних форм комунікаційної взаємодії, до постійного вдосконалення вже існуючих комунікацій, а також надають поштовх до вироблення якісно нових наукових методик і конструктивних підходів щодо розвитку комунікації як однієї з головних умов ефективного управління підприємствами.

Джерела та література

1. Примак Т. О. Ринок маркетингових комунікацій: стратегічний аспект / Т. О. Примак // Наукові праці. – К., 2003. – Вип. 8: Проблеми формування і розвитку ринкової економіки в Україні. – С. 60–63.

Єлизавета Затулівітер, Віталіна Солодовник
Наук. керівник – д.і.н., доц. Передерій І. Г.
м. Полтава

МЕТОДИКА GTD ЯК МЕХАНІЗМ ЕФЕКТИВНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ РОБОЧОГО ЧАСУ ДОКУМЕНТОЗНАВЦЯ

Найдорожчий ресурс, яким є час, необхідно брати під контроль, що реалізується у плануванні. Вміння раціонально та детально планувати й використовувати свій робочий час стає однією з найголовніших вимог до фахівця будь-якої галузі, а надто – для документознавця. Такий спеціаліст планує, організовує й удосконалює діяльність служби документаційного забезпечення управління, здійснює контроль за станом діловодства в організації. Збільшення обсягів ділових контактів, зростання документних потоків, запровадження новітніх технологій у практику управління спонукають до опанування основ планування часу, методів своєчасного виконання запланованого. Це саме ті знання, які забезпечать ефективну роботу і самого фахівця з документознавства, і його керівника.

Питання раціонального планування часу досліджували Д. Аллен, Н. Алюшина, Г. Архангельський, П. Берд, В. Зінченко, В. Колпаков, Т. Котов, Б. Трейсі та ін. [3].

Розуміння й використання у професійній діяльності основ відповідної компетентності означає адекватність часового сприйняття (відчуття часу) і навичок планування часу, здатність раціонально перерозподіляти тимчасові пріоритети та ліміти міжособистісного спілкування, не хехтувати часом іншого в міжособистісних стосунках, дотримуватись принципів і правил тайм-менеджменту, включаючи уміння делегувати повноваження в реалізації соціальних комунікацій [2, с. 170–173].

Однією із ефективних методик управління робочим часом є методика ***Getting Things Done (GTD)*** («як привести справи до ладу» або «як доводити справи до кінця»), розроблена консультантом Девідом Алленом і описана в його однойменній книзі. Метод базується на принципі звільнення свого інтелекту від поточних завдань шляхом перенесення їх на зовнішній носій.